

присилватъ священното и уважаемо сѣдалище отъ сичкитѣ муслумани.

«Отвори портата,» отговори Байрактарятъ, «ако не на меня и на войската ми, то поне на пророческиятъ прѣпорець.»

Скопцетатъ слѣзе да отвори, но Бостанджи-башниятъ му запрети, като отговори на Байрактарятъ че безъ заповѣдь на Султанатъ тѣ не можтъ да отворятъ.

«На Султана!» отговори съ единъ твърдъ гласъ нетърпеливиятъ Байрактарь; «и за кой Султанъ смѣишь ти да говоришь? Не съществува вѣки Султанъ Мустафа, о никакви робе: «Султанъ Селимъ е твоятъ господарь, отъ тукъ на татжкъ отъ него трѣба да искашь заповѣдитѣ си; той е нашиятъ царь и твоятъ. Ние идемъ да го отхрвемъ отъ неприятелитѣ му, да поставимъ оржжията си прѣдъ краката му и да го поставимъ вржзъ прѣстолатъ на неговитѣ прѣдѣди.»

Той заповѣда да вкаратъ топоветѣ за да строшжтъ портата. Тая заповѣдь исплаши сичкитѣ що бѣхж въ сарайтъ, и противъ заповѣдта на бостанджи-башниятъ, готвахж ся до отворжтъ, когито Султанъ Мустафа, който ся бѣше извѣстилъ за случайтъ, инкогнито, прѣзъ градината на сарайтъ, дойде помѣжду имъ. Неговото приежствие насжрчи сичкитѣ.

Той заповѣда на кжзлар-агасж да отиде отъ надъ портата да каже на Рухчушкиятъ паша че Султанъ Селимъ изваденъ отъ затворотъ, ся обличя да дойде самъ да ги посрѣщне и приеме. Байрактарятъ повѣрва на това и заповѣда на топчинитѣ да ся дрхнжтъ.

Въ това врѣме Мустафа IV, като забрави що длжкнѣяше животѣта си на Селима, заповѣда да отиджтъ да го одушжтъ и да му донесжтъ мжртвото тѣло. Това като ся изврше както бѣше казано, той съ призрѣние каза на слугитѣ си:

«Отворете сега портата и отдайте на Мустафа-Байрактарь господарятъ и владѣтелятъ когото той иска.»